

Decentralization in India: A Study of Local Governance at the State Level

Patawee Chotanan

Faculty of Political Science
Ubon Ratchatani University, Thailand

Abstract

This research examines the impact of the Republic of India's unique governmental structure on decentralization, particularly focusing on local governance within individual states. Employing a qualitative approach, the study sourced data from pertinent documents to draw its conclusions. The findings reveal that the Republic of India possesses a quasi-judicial governance system. This results in power being predominantly decentralized from the central government to state governments rather than directly to local administrations, notably the rural districts overseen by Panchayats. Under this framework, state governments wield significant authority in formulating developmental strategies and policies. Furthermore, these state entities have a say in matters of international trade and conflict resolution with the central government. However, the study also identifies a lingering challenge: rural local governments are often undermined, possessing limited efficiency in addressing issues endemic to India's rural landscapes. This limitation arises because the bulk of administrative power remains concentrated at the state level.

Keywords

decentralization, India, state government, local governance

CORRESPONDING AUTHOR

Patawee Chotanan, Faculty of Political Science, Ubon Ratchathani University
Warin Chamrap District, Ubon Ratchathani, 34190, Thailand. Email: cpatawee@gmail.com
© College of Local Administration, Khon Kaen University. All rights reserved.

การกระจายอำนาจในสาธารณรัฐอินเดีย : การศึกษาว่าด้วยการบริหารท้องถิ่น ในระดับรัฐ

ปฐวี โชติอนันต์

คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำถามที่ว่าโครงสร้างการปกครองที่ลักษณะผสมผสานของสาธารณรัฐอินเดียส่งผลต่อการกระจายอำนาจในประเทศอินเดียอย่างไร การกระจายอำนาจภายใต้ลักษณะโครงสร้างการปกครองดังกล่าวส่งผลอย่างไรต่อประสิทธิภาพและความสำเร็จในการกระจายอำนาจ โดยเฉพาะการบริหารในระดับรัฐ การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์ผลการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า สาธารณรัฐอินเดียมีโครงสร้างกึ่งสหพันธรัฐ (Quasi Federalism) โครงสร้างดังกล่าวส่งผลให้การกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางสู่รัฐบาลแห่งรัฐมากกว่าลงสู่ท้องถิ่น โดยเฉพาะท้องถิ่นในชนบทที่มีการปกครองในรูปแบบปัญจาญติ การกระจายอำนาจภายใต้โครงสร้างดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจมากในการวางแผนและยุทธศาสตร์ในการพัฒนารัฐของตน รวมถึงมีอำนาจในกิจการความสัมพันธ์ระหว่างประเทศในเรื่องของการค้าระหว่างประเทศและการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างประเทศร่วมกับรัฐบาลกลาง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลท้องถิ่นในชนบทยังคงอ่อนแอและไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ในพื้นที่ชนบทของอินเดีย เนื่องจากอำนาจส่วนใหญ่ในการบริหารงานยังคงอยู่กับรัฐบาลในระดับรัฐ

คำสำคัญ

การกระจายอำนาจ, อินเดีย, รัฐบาลแห่งรัฐ, การบริหารท้องถิ่น

บทนำ

การกระจายอำนาจเป็นหัวใจของการสร้างระบอบประชาธิปไตย ทุกประเทศในโลกที่มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยให้ความสำคัญอย่างมากกับเรื่องการกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางลงสู่รัฐบาลท้องถิ่น (Daimond, 2017) ทั้งนี้ การกระจายอำนาจช่วยส่งเสริมการศึกษาทางการเมืองให้กับประชาชน ส่งเสริมให้ประชาชนตัดสินใจและมีส่วนร่วมทางการเมือง สร้างผู้นำทางการเมืองจากระดับท้องถิ่นสู่การเมืองระดับชาติ และแก้ไขความขัดแย้งทางการเมือง (Kulipossa, 2004; Charoenmuang, 2007) นอกจากนี้ การกระจายอำนาจเป็นสิ่งที่สำคัญในการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจในแต่ละท้องถิ่น เนื่องจากรัฐบาลท้องถิ่นมีงบประมาณมากขึ้นในการบริหารจัดการกิจการสาธารณะ และก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการขยายตัวทางเศรษฐกิจและตอบสนองความต้องการของประชาชนในพื้นที่ (Baskaran and Feld, 2013), (Filippetti and Sacchi, 2016)

สาธารณรัฐอินเดียถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีประชาธิปไตยที่ใหญ่ที่สุดในโลกและมีการกระจายอำนาจมากที่สุดแห่งหนึ่งของโลก ก่อนการตกอยู่ภายใต้อาณานิคมของประเทศอังกฤษ ราชวงศ์โมกุลเจ้าผู้ปกครองในบริเวณแห่งนี้ได้มีความพยายามรวบรวมอาณาจักรและดินแดนในพื้นที่ต่าง ๆ เข้ามาอยู่ภายใต้การปกครอง ความพยายามดังกล่าวในการสร้างจักรวรรดิใหม่ที่แข็งแกร่งขึ้นปกครองอินเดียได้ประสบความสำเร็จประมาณ ปี ค.ศ.1525 (Asher and Talbot, 2006) มากกว่านั้น เมื่ออินเดียตกอยู่ภายใต้การปกครองของเจ้าอาณานิคมอังกฤษ อังกฤษได้ทำการรวมอำนาจการปกครองและการบริหารจากเมืองต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้การปกครองของราชวงศ์โมกุลให้มาอยู่กับเจ้าอาณานิคมอังกฤษอย่างมาก ในปี ค.ศ.1860 อังกฤษมีการออกประมวลกฎหมายลักษณะอาญา ประมวลกฎหมายพิจารณาความทางอาญา พระราชบัญญัติสัญญา รวมไปถึงนโยบายการเก็บภาษีทั่วอินเดีย ทั้งนี้ อังกฤษต้องการเงิน และทรัพยากรจากเมืองต่าง ๆ ที่เคยมีอำนาจหรืออิสระในการปกครองตนเอง ส่งผลให้เกิดการรวมศูนย์อำนาจการปกครองและรวมศูนย์ทรัพยากรเพื่อให้กับผู้ที่มอำนาจในการปกครองในขณะนั้น (Prasad, 1955)

ภายหลังจากอินเดียได้รับเอกราชจากเจ้าอาณานิคมอังกฤษใน ค.ศ.1947 การกิจสำคัญของการสร้างรัฐชาติสมัยใหม่ (Modern Nation State) ของผู้นำอินเดียในขณะนั้นคือความพยายามประนีประนอมไม่ให้เกิดความขัดแย้งและการแบ่งแยกดินแดนของเจ้าเมืองต่าง ๆ ที่เคยอยู่ภายใต้การปกครองเจ้าจักรวรรดินิยมอังกฤษออกไปตั้งประเทศใหม่ ส่วนอีกด้านหนึ่งคือการออกแบบโครงสร้างการปกครองและการบริหารประเทศอินเดียให้มีความเป็นเอกภาพเพื่อการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพและจัดการความความแย้งทางศาสนาระหว่างอิสลามและฮินดู ความขัดแย้งทางชาติพันธุ์ระหว่างชาวหมีพและสิงหล และความแตกต่างทางวัฒนธรรมของกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการปกครองของเจ้าอาณานิคมอังกฤษ (Lertsinithitigul, 2015; Hardgrave Jr., 1993) ด้วยเหตุดังกล่าว ทำให้ใน ค.ศ.1950 อินเดียได้ประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรกขึ้นโดยมีการออกแบบโครงสร้างการบริหาร

ประเทศอินเดียมีลักษณะเป็นรัฐเดี่ยวซึ่งรัฐบาลกลางเป็นผู้มีอำนาจสูงสุด รูปแบบรัฐดังกล่าวได้รับแนวความคิดมาจากระบบเวสต์มินสเตอร์ของประเทศอังกฤษ นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญของประเทศอินเดียใน ม.1 ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า อินเดียคือสหภาพแห่งรัฐ (Union of States) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การปกครองของสาธารณรัฐอินเดียให้ความสำคัญกับเรื่องของการกระจายอำนาจโดยแบ่งการปกครองเป็น 3 ระดับ คือ การปกครองส่วนกลาง การปกครองระดับรัฐ และการปกครองท้องถิ่น

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าอินเดียจะกำหนดว่าตนเองเป็นรัฐเดี่ยว (Unitary State or Single State) แต่การบริหารจัดการของแต่ละรัฐที่อยู่ภายใต้รัฐบาลกลางของอินเดียนั้นมีลักษณะของการบริหารงานแบบรัฐรวมหรือสหพันธรัฐ (Federal State or Dual State) กล่าวคือ มีรัฐบาลกลางทำหน้าที่ในการใช้อำนาจในการบริหารประเทศที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ซึ่งกระทบกับคนส่วนรวมทั้งประเทศ เช่น การทหาร การคลัง และการต่างประเทศ ส่วนรัฐบาลแห่งรัฐ รัฐธรรมนูญอินเดียกำหนดให้มีอำนาจในทางบริหารและนิติบัญญัติของตนเองได้แต่อำนาจ ตุลาการยังเป็นระบบเดียวกันทั่วประเทศ นอกจากนี้ การบริหารงานในระดับรัฐของประเทศอินเดียยังมีอำนาจอย่างมากในเรื่องกิจการระหว่างประเทศ ทั้งในเรื่องการทำการค้า เช่น การจัดตั้งกรมกิจการระดับรัฐภายในกระทรวงต่างประเทศ การพามุขมนตรีแห่งรัฐต่าง ๆ ในประเทศอินเดียไปร่วมเจรจาทางการค้าและสร้างความสัมพันธ์กับประเทศอื่น

จากที่กล่าวมา ภายใต้อำนาจการปกครองที่ลักษณะผสมผสานของสาธารณรัฐอินเดียทำให้เกิดคำถามที่สำคัญคือ ภายหลังจากการเกิดขึ้นของสาธารณรัฐอินเดียในฐานะรัฐสมัยใหม่และการออกแบบ

โครงสร้างการปกครองของรัฐดังกล่าวส่งผลต่อการกระจายอำนาจในประเทศอินเดียอย่างไร การกระจายอำนาจภายใต้ลักษณะโครงสร้างการปกครองดังกล่าวส่งผลอย่างไรต่อประสิทธิภาพและความสำเร็จในการกระจายอำนาจโดยเฉพาะการบริหารในระดับรัฐ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผลของโครงสร้างการปกครองแบบผสมผสานของสาธารณรัฐอินเดียต่อการกระจายอำนาจในประเทศอินเดีย
2. เพื่อศึกษาผลของการกระจายอำนาจภายใต้ลักษณะโครงสร้างการปกครองดังกล่าวต่อประสิทธิภาพและความสำเร็จในการกระจายอำนาจโดยเฉพาะการบริหารในระดับรัฐของสาธารณรัฐอินเดีย

แนวคิดและทฤษฎี

ในงานวิจัยนี้ได้ใช้แนวคิดในเรื่องของ 1. รัฐเดี่ยว (Unitary State) และ รัฐรวม หรือ สหพันธรัฐ (Federal State) กับการกระจายอำนาจ (Decentralization) และ 2. แนวคิดในเรื่องของอิสระท้องถิ่น มาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์

แนวคิดเรื่องรัฐเดี่ยว และรัฐรวม กับการกระจายอำนาจ

ภายใต้บริบทของการสร้างรัฐสมัยใหม่ (Modern State) คำถามสำคัญของการสร้างรัฐคือจะมีการจัดวางความสัมพันธ์ทางอำนาจภายใต้โครงสร้างการปกครองและการบริหารงานของรัฐอย่างไร รัฐสมัยใหม่ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ส่วนใหญ่มีโครงสร้างการปกครองและการบริหารแบบใดแบบหนึ่ง คือ รัฐเดี่ยว หรือ รัฐรวม ทั้งนี้ การที่จะสร้างรัฐให้มีลักษณะโครงสร้างแบบรัฐเดี่ยวหรือรัฐรวมขึ้นอยู่กับบริบททางประวัติศาสตร์ของรัฐนั้น (Mektrairat, 2011; Luangprapat, 2015)

รัฐเดี่ยวกับการกระจายอำนาจ

รัฐเดี่ยว มีโครงสร้างอำนาจการปกครองและการบริหารงานรวมอยู่ที่รัฐบาลกลาง รัฐบาลกลางมีหน้าที่ในการตรากฎหมาย การบริหารราชการแผ่นดิน และกำหนดนโยบายการพัฒนา รวมทั้งการจัดทำบริการสาธารณะให้คนทั้งประเทศ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลกลางไม่สามารถที่จะดูแลและให้บริการคนทั้งประเทศได้ทั้งหมด รวมถึงเกิดการเรียกร้องจากประชาชนในพื้นที่ต่าง ๆ ให้รัฐบาลกลางต้องดูแล ผลที่ตามมาคือ รัฐต้องมีการกระจายอำนาจ (Decentralization) ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งเป็นองค์กรที่รัฐตั้งขึ้นมาเพื่อดูแลประชาชน หรือที่เรารู้จักในชื่อที่เรียกว่าการปกครองท้องถิ่น

ในตอนแรกการปกครองท้องถิ่นในรัฐเดี่ยวที่เริ่มมีการกระจายอำนาจนั้นถูกเรียกว่าการปกครองท้องถิ่นโดยรัฐ เนื่องจากผู้บริหารท้องถิ่นถูกแต่งตั้งมาจากส่วนกลาง อย่างไรก็ตาม เมื่อประชาชนมีการเรียกร้องในการเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นมากขึ้น การกระจายอำนาจจากส่วนกลางเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ประชาชนสามารถเลือกฝ่ายบริหารและฝ่ายสภาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตนได้ ผู้บริหารท้องถิ่นมีอำนาจและอิสระมากขึ้นในการบริหารงาน บริหารคนและบริหารงบประมาณเพื่อ

ดูแลและให้บริการประชาชนในเขตท้องถิ่นที่ตนดูแล ยกตัวอย่างเช่น การปกครองท้องถิ่นในประเทศอังกฤษ เป็นต้น (Steve Leach, Stewart, & Jones, 2018)

รัฐรวมกับการกระจายอำนาจรัฐรวมกับการกระจายอำนาจ

รัฐรวมเป็นการรวมตัวของรัฐต่าง ๆ ในการมอบอำนาจให้กับรัฐบาลกลางในการมีอำนาจอธิปไตยเหนือดินแดน เราจะเห็นต้นแบบของรัฐรวมได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐรวมมีโครงสร้างการปกครองที่แบ่งออกเป็น 2 ระดับ ระดับบนคือ รัฐส่วนกลาง หรือ รัฐบาลกลาง และระดับล่าง คือ รัฐต่าง ๆ ที่มาร่วมกัน เราเรียกได้ว่า มลรัฐ หรือ รัฐโครงสร้างของรัฐส่วนกลางกับมลรัฐนั้นมีความคล้ายคลึงกัน คือ มีฝ่ายบริหาร และฝ่ายนิติบัญญัติ ตุลาการ อย่างไรก็ตาม อำนาจของรัฐบาลกลางและการบริหารท้องถิ่นมีการแยกกันอย่างชัดเจน อย่างเช่นในรัฐธรรมนูญของอเมริกา กำหนดให้รัฐบาลกลางทำหน้าที่ในเรื่องของความมั่นคง การต่างประเทศและการคลัง นอกนั้นให้เป็นอำนาจของท้องถิ่น

ในระดับมลรัฐนั้นมืองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในระดับย่อยทั้งในเมืองและในชนบททำหน้าที่ในการดูแลประชาชน อำนาจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ถูกกระจายมาจากรัฐบาลมลรัฐมากกว่านั้นผู้บริหารของรัฐบาลมลรัฐและผู้บริหารท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งของประชาชนในเขตของตนเอง (Bowman, 2015)

แนวคิดเรื่องความมีอิสระของท้องถิ่น

เมื่อรัฐบาลมีการกระจายอำนาจให้กับรัฐบาลท้องถิ่น สิ่งสำคัญที่จะทำให้รู้ว่ารัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการบริหารงานท้องถิ่นตนเองมากหรือน้อย คือ รัฐบาลท้องถิ่นมีอิสระในการบริหารงานท้องถิ่นมากน้อยเพียงใด ธเนศวร์ เจริญเมือง ได้รวบรวมลักษณะของท้องถิ่นที่มีอิสระในการปกครองตนเอง ลักษณะความมีอิสระของการปกครองท้องถิ่นสามารถแบ่งออกได้ 6 ลักษณะ (Charoenmuang 2007, 231-237) กล่าวคือ

ความมีอิสระด้านการวางแผน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจและอิสระของท้องถิ่นในการกำหนดแผนและขั้นตอนการทำงาน แผนการที่ท้องถิ่นกำหนดนั้นมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละท้องถิ่น ไม่ใช่แผนหรือขั้นตอนการทำงานที่ถูกกำหนดมาจากฝ่ายอื่นที่มักชอบกำหนดขั้นตอนการทำงานให้เหมือนกันหมดทั้งประเทศโดยไม่พิจารณาความเหมาะสมและปัญหาของท้องถิ่นแต่ละแห่ง

ความมีอิสระในการออกข้อบังคับท้องถิ่น

ความมีอิสระของท้องถิ่นในการออกข้อบังคับมีความสำคัญอย่างมากในการทำให้นโยบายของท้องถิ่นนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ กล่าวคือ การที่ท้องถิ่นมีอำนาจในข้อบังคับต่าง ๆ ทำให้ท้องถิ่นมีอำนาจในการดำเนินงานผ่านการบังคับใช้กฎหมายเพื่อให้คนในท้องถิ่นปฏิบัติตาม

ความเป็นอิสระด้านการบริหาร

ท้องถิ่นควรมีอิสระและอำนาจในการบริหารจัดการโครงการและการจัดงานของตน รัฐบาลส่วนกลางไม่ควรแทรกแซงหรือเข้ามามีอำนาจอนุมัติโครงการหรือการดำเนินงานดังกล่าว เพราะว่าการ

แทรกแซงของรัฐบาลกลาง ส่งผลให้ผู้นำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเอาใจคนส่วนกลางเพื่อให้โครงการหรือแผนงานได้รับการอนุมัติ ที่สำคัญคือท้องถิ่นขาดความมีอิสระในการดำเนินงาน

ความเป็นอิสระด้านการคลัง

ความมีอิสระทางด้านการคลังถือว่าเป็นอีกตัวชี้วัดหนึ่งของความมีอิสระของท้องถิ่น ท้องถิ่นที่มีอิสระจะมีอำนาจในการกำหนดการเก็บภาษีในท้องถิ่น การหารายได้ และการกำหนดวิธีการใช้จ่ายของท้องถิ่น ย่อมทำให้ท้องถิ่นสามารถที่จะบริหารงานให้สำเร็จลุล่วงและตรงต่อความต้องการของประชาชนในพื้นที่มากกว่าท้องถิ่นที่ต้องรอรับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลาง เงินประเภทดังกล่าวที่มาจากรัฐบาลกลางย่อมมาพร้อมกับข้อกำหนดและเงื่อนไขให้ท้องถิ่นต้องปฏิบัติตาม ผลที่ตามมาคือการทำงานของท้องถิ่นไม่ตรงกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่

ความเป็นอิสระทางด้านบุคลากร

ผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีความอำนาจในการบริหารงานบุคลากรภายในท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ทุกคนในท้องถิ่นขึ้นกับผู้บริหารท้องถิ่นที่มีอำนาจในการรับสมัคร แต่งตั้ง โยกย้ายบุคลากรในท้องถิ่น และประเมินผลงาน การที่ท้องถิ่นมีอิสระในการบริหารงานทางด้านบุคลากรจะทำให้นโยบายของท้องถิ่นได้รับการตอบสนองและการปฏิบัติงานที่รวดเร็ว

ท้องถิ่นและสภาท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งโดยคนของท้องถิ่น

การมีสมาชิกฝ่ายบริหารและฝ่ายสภามาจากการเลือกตั้งของคนในท้องถิ่นแสดงถึงความเป็นอิสระของท้องถิ่น การดำรงตำแหน่งของบุคคลเหล่านี้มีวาระการดำรงตำแหน่งที่แน่นอน ประชาชนมีหลักประกันที่สามารถเลือกบุคคลที่เขาชื่นชอบเข้ามาทำงาน สามารถตรวจสอบการทำงาน และขับไล่พวกเขาออกจากตำแหน่ง เมื่อทำงานไม่ดี หรือรอให้หมดวาระและเลือกคนอื่นเข้ามาทำงานใหม่ ผลที่ตามมาคือผู้ที่ลงสมัครรับเลือกตั้งเพื่อเข้ามาทำงานในท้องถิ่นต้องแข่งขันกันเสนอนโยบายในการพัฒนาท้องถิ่นทบทวนวรรณกรรม

งานศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจในอินเดียสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท

งานประเภทแรกเป็นการศึกษาการกระจายอำนาจผ่านการศึกษาทางแง่มุมของพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ งานเหล่านี้พยายามแสดงให้เห็นว่าการกระจายอำนาจในอินเดียมีที่มาอย่างไร และการกระจายอำนาจที่เกิดขึ้นมีพัฒนาการอย่างไรจากอดีตจนถึงปัจจุบัน เราจะเห็นงานในลักษณะนี้ใน Democratic Decentralisation in India: an Overview ของ Sheilkh (2017, pp. 196-220) ที่เสนอว่า การกระจายอำนาจที่เกิดขึ้นในอินเดียส่งผลให้ประชาชนที่อ่อนแอและมีอำนาจที่น้อยกว่ามีอำนาจมากขึ้นในการปกครองท้องถิ่นในระดับหมู่บ้านหรือเรียกว่า ปัญญาวิถีหรืองานของนักวิชาการไทย เช่น บทความเรื่อง “การปกครองท้องถิ่นของอินเดีย: จากสภาผู้เฒ่าของหมู่บ้านสู่กระทรวงปัญญาวิธาน” ที่อธิบายถึงการประสบความสำเร็จของการกระจายอำนาจในอินเดียที่ส่งผลให้รัฐบาลกลางมีการก่อตั้งกระทรวงที่เกี่ยวข้องกับการปกครองท้องถิ่นเพื่อดูแลเรื่องการกระจายอำนาจ นอกจากนี้ ยังมีงานของ Soikham (2021) เรื่องการกระจายอำนาจในสาธารณรัฐอินเดีย กรณีศึกษาปัญญาวิถีในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น งานชิ้นนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความคิดในเรื่องการกระจายอำนาจในอินเดียตั้งแต่อินเดียในยุคโบราณจนถึงปัจจุบันจนสุดท้ายสามารถทำให้รัฐบาลกลางกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่นในระดับหมู่บ้านที่

เรียกว่าปัญญาญติได้เป็นผลสำเร็จ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่ชนบทเข้ามามีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่น และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง งานดังกล่าวได้เสนอเพิ่มเติมว่า ถ้าจะให้การกระจายอำนาจประสบความสำเร็จ ต้องมีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ และรัฐบาลกลางต้องมีการกระจายอำนาจทั้งทางด้านการบริหาร การเมืองและการคลังให้กับท้องถิ่นมีอำนาจและอิสระในการบริหารงาน

อย่างไรก็ตาม การศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจในอินเดียที่ผ่านมายังมีลักษณะไล่เรียงเป็นเส้นตรงตามประวัติศาสตร์ แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการกระจายอำนาจในแต่ละช่วงเวลาว่าเป็นอย่างไรมาก่อนงานดังกล่าวในประเภทที่หนึ่งยังไม่แสดงให้เห็นถึงการต่อสู้ต่อรองของตัวแสดงทางการเมืองไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล พรรคการเมือง ข้าราชการ และรัฐบาลท้องถิ่นที่มีการต่อรองกันในเรื่องการกระจายอำนาจว่าเป็นอย่างไรในแต่ละช่วงเวลา มากกว่านั้น งานในเรื่องการศึกษาพัฒนาการของการกระจายอำนาจในอินเดียสุดท้ายมาสิ้นสุดลงที่การเกิดขึ้นของปัญญาญติว่าเป็นจุดสูงสุดของการกระจายอำนาจของคนในชนบทมีอำนาจในการปกครองตนเอง แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีอำนาจในการปกครองตนเองแล้วสามารถแก้ไขปัญหาได้มากน้อยเพียงใด

งานประเภทที่สองเป็นการศึกษาผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จภายหลังการกระจายอำนาจผ่านการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งในเรื่องทรัพยากรธรรมชาติ การแก้ไขปัญหาความยากจน การแก้ไขปัญหาการตายของเด็กทารก ยกตัวอย่างกรณีศึกษา เราเห็นได้จากงาน *State Formation in Community Spaces? Decentralization of Control Over Forests in the Kumaon Himalaya, India* ของ Agrawal (2001, pp. 9-44) งานชิ้นนี้เป็นการศึกษาความสำเร็จในการกระจายอำนาจของอินเดียที่ให้อำนาจกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณป่าในแถบภูเขาหิมาลัยในการจัดการทรัพยากรป่าไม้เพื่อแก้ไขปัญหาการลักลอบตัดไม้ และความขัดแย้งระหว่างเจ้าอาณานิคมอังกฤษกับประชาชนในพื้นที่ นอกจากนี้ ยังมีการแก้ไขปัญหาความยากจนและปัญหาในเรื่องอัตราการตายของเด็กในอินเดียที่เป็นผลมาจากการกระจายอำนาจ เช่น งานเรื่อง *Agricultural Growth, Rural Poverty and Environmental Degradation in India* ของ Rao (1993, pp. 129-140) เสนอว่าการกระจายอำนาจในอินเดียทำให้ประชาชนในชนบทเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงานท้องถิ่นมากขึ้น ส่งผลให้การจัดการทรัพยากร เช่น น้ำและไฟฟ้า ไปยังชาวนาในพื้นที่ชนบทอย่างทั่วถึง ผลที่ตามมา มีการกระจายทรัพยากรอย่างทั่วถึงและคนเข้าถึงได้ง่ายมากขึ้นนำไปสู่การลดความยากจนในชนบท และงาน *Fiscal Decentralization and Infant Mortality: Empirical Evidence from Rural India* ของ AsfawKlaus, Frohberg & Jütting (2008, pp. 17-35) เสนอว่าการที่รัฐบาลกลางกระจายอำนาจให้รัฐบาลท้องถิ่นสามารถจัดเก็บภาษีตัวเองได้มากทำให้รัฐบาลท้องถิ่นมีเงินมากเพียงพอที่จะดูแลในเรื่องสาธารณสุขในพื้นที่ชนบท ผลที่ตามมาคือ อัตราการตายของเด็กทารกในอินเดียลดลงจากเดิม เป็นต้น

งานศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจของอินเดียที่กล่าวไปแล้วนั้นให้ความสำคัญถึงความสำเร็จในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นผ่านการหยิบยกผลงานของแต่ละท้องถิ่นที่เป็นที่ประจักษ์ เช่น การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ การจัดการความขัดแย้งในท้องถิ่น การลดปัญหาความยากจน หรือการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวกับสุขภาพให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม งานในลักษณะนี้เป็นภาพสะท้อนของผลสำเร็จที่เกิดขึ้นในระดับพื้นที่เท่านั้นไม่ได้แสดงให้เห็นภาพรวมของประเทศอินเดียทั้งประเทศ

นอกจากนี้ การศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจในอินเดียที่ผ่านมายังมองข้ามในเรื่องของการกระจายอำนาจจากรัฐบาลกลางลงสู่รัฐบาลระดับรัฐ ภายใต้โครงสร้างรัฐอินเดียที่กำหนดตนเองว่าเป็นรัฐ

เดี่ยวแต่มีการจัดวางโครงสร้างและการบริหารแบบรัฐรวม คือ มีรัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐ มากกว่านั้นงานศึกษาที่ผ่านมายังไม่ได้มีการอธิบายถึง การบริหารจัดการของรัฐว่ามีส่วนในการช่วยส่งเสริมในการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่นในชนบทหรือปัญหาญัตติมากนักน้อยเพียงใดซึ่งเป็นสิ่งที่งานวิจัยชิ้นนี้จะช่วยในการตอบคำถามดังกล่าวและเติมเต็มช่องว่างในการศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจในสาธารณชนอินเดีย

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยการกระจายอำนาจในสาธารณรัฐอินเดีย: กรณีศึกษา การบริหารท้องถิ่นในระดับรัฐเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีการค้นคว้าข้อมูลผ่านเอกสารชั้นต้นที่สำคัญ เช่น นโยบาย พระราชบัญญัติและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระจายอำนาจในประเทศอินเดีย นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเพิ่มเติมหนังสือพิมพ์ บทความวิชาการ งานวิจัย และเอกสารของหน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้องด้วยวิธีการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Reviews) ข้อมูลทั้งหมดที่ได้มาจะถูกมาวิเคราะห์ (Analysis) และสังเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบคำถามดังกล่าวข้างต้น

ผลการศึกษา

งานวิจัยเรื่องการกระจายอำนาจในสาธารณรัฐอินเดีย กรณีศึกษา การบริหารในระดับรัฐ มีผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ผลกระทบจากโครงการปกครองประเทศต่อการกระจายอำนาจและผลจากการกระจายอำนาจต่อการบริหารจัดการในระดับรัฐ ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ผลกระทบจากโครงสร้างการปกครองประเทศต่อการกระจายอำนาจ

ภายหลังจากที่อินเดียมีการประกาศเอกราชจากเจ้าอาณานิคมอังกฤษใน ค.ศ.1947 กลุ่มผู้นำของอินเดียได้มีความพยายามในการร่างรัฐธรรมนูญของประเทศเพื่อที่จะจัดการความขัดแย้งทางชาติพันธุ์และสร้างประเทศให้กลายเป็นรัฐสมัยใหม่ (Sil, 2009) ในปี ค.ศ.1950 ประเทศอินเดียได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับแรก รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวได้มีการจัดโครงสร้างการปกครองใหม่โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ กล่าวคือ 1. โครงสร้างการปกครองระดับชาติ (National government) 2. โครงสร้างระดับรัฐ (State Government) และ 3. โครงสร้างระดับท้องถิ่น (Local Government) (Soikham, 2021, 21-33)

รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าว ส่งผลให้ การปกครองในส่วนกลางมีโครงสร้างการปกครองรับมาจากระบบเวสต์มินสเตอร์ของอังกฤษ กล่าวคือ มีรัฐบาลกลางที่เรียกว่ารัฐบาลสหภาพ (Union Government) และรัฐสภา ผู้นำของรัฐบาลเรียกว่านายกรัฐมนตรีมาจากการเลือกตั้งสมาชิกโลกสภา ทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ ส่วนรัฐสภาประกอบด้วย 2 สภาคือ สภาบน คือราชยสภา มี 250 คน สมาชิกของราชยสภามาจากการกำหนดให้ 12 คนได้รับการคัดสรรโดยประธานาธิบดีและได้รับสมญานามว่า สมาชิกคัดสรร ส่วนสมาชิกที่เหลือมาจากการเลือกตั้งโดยสภานิติบัญญัติประจำรัฐคือ 28 รัฐ จะเลือกสมาชิกของราชยสภาของ แต่ละรัฐเข้าไปทำงานในราชยสภา อีกสภาหนึ่งคือ โลกสภา มีสมาชิก 552 คนโดยประมาณ นอกจากนี้การปกครองในส่วนกลางยังมีตำแหน่งประธานาธิบดีเลือกตั้งของสภาทำหน้าที่เป็นประมุขประเทศและให้คำแนะนำในการบริหารงานแก่นายกรัฐมนตรี (Arora, 2010, pp. 21.1-21.18)

สำหรับโครงสร้างในระดับรัฐ รัฐธรรมนูญมีการกำหนดให้รัฐบาลแห่งรัฐมีผู้นำรัฐบาลมาจากการเลือกตั้งของประชาชน เรียกว่ามุขมนตรี ทำหน้าที่ในการบริหารงานในระดับรัฐ มีรัฐสภาประจำรัฐซึ่งมี

ตัวแทน มาจากการเลือกตั้งของประชาชนเช่นเดียวกัน ส่วนผู้ว่าราชการแห่งรัฐซึ่งเป็นตำแหน่งที่ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าอาณานิคมอังกฤษในอดีตนั้น ให้เปลี่ยนจากการแต่งตั้งจากรัฐบาลกลางของประเทศมากกว่านั้นบทบาทของผู้ว่าราชการแห่งรัฐมีหน้าที่เป็นเพียงผู้ประสานงานระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลแห่งรัฐ และทำหน้าที่ในเชิงสัญลักษณ์ในการเป็นผู้นำของรัฐนั้น ทั้งนี้ประเทศอินเดียประกอบด้วยรัฐทั้งหมด 28 รัฐ (Rao, 2020, pp. 5-6)

ส่วนการปกครองในระดับท้องถิ่น มีการแบ่งการปกครองท้องถิ่นออกเป็นรูปแบบเมืองและชนบท ในรูปแบบเมืองจะมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบเทศบาลเป็นผู้ดูแล เทศบาลจะประกอบด้วยกัน 2 ระดับ เทศบาลในระดับเมืองใหญ่ และเทศบาลในระดับเมืองเล็ก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความหนาแน่นของจำนวนประชากรและเศรษฐกิจในพื้นที่ การปกครองในรูปแบบของเทศบาลนั้นเป็นไปในลักษณะสภาเทศบาลที่ให้ประชาชนเลือกตัวแทนของตนเข้าไปในสภา และมีการแต่งตั้งสมาชิกจากผู้แทนของรัฐที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับเทศบาลนั้น ๆ หรือสมาชิกสภานิติบัญญัติของรัฐ หรือสมาชิกโลกสภาเข้ามาทำหน้าที่สมาชิกสภาเทศบาล นอกจากนี้ ในเทศบาลยังมีการกำหนดให้ตั้งคณะกรรมการท้องถิ่นซึ่งมีสมาชิกมาจากพรรคต่าง ๆ ทางสังคม ส่วนในชนบทมีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ชื่อว่า ปัญจาญติเป็นผู้ดูแล ปัญจาญติเป็นรูปแบบที่พัฒนามาจากสภาหมู่บ้าน อำนาจในการบริหารงานอยู่ภายใต้สภานิติบัญญัติของรัฐที่ตนเองสังกัดอยู่

ถึงแม้ว่าโครงสร้างการปกครองของอินเดียจะมีลักษณะที่เอื้อต่อการกระจายอำนาจจากส่วนกลางลงสู่ท้องถิ่น แต่สิ่งที่พบคือ รัฐบาลกลางยังคงหวงอำนาจและการกระจายอำนาจที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้อำนาจยังคงกระจุกตัวอยู่ในระดับรัฐเท่านั้นยังไม่ลงไปถึงในระดับท้องถิ่น ในช่วงทศวรรษที่ 1970-1980 ประเทศอินเดียเข้าสู่ยุคสงครามเย็น รัฐบาลของนางอินทรา คานธีได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉินทั่วประเทศ (State Emergency) และได้หยุดใช้รัฐธรรมนูญตามมาตรา 322 ของรัฐธรรมนูญ การประกาศกฎหมายดังกล่าวมีสาเหตุจากประเทศกำลังวุ่นวายมาก มีศึกความขัดแย้งทั้งภายในและภายนอกกันมาก การประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินทั่วประเทศมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ.2518 จนถึง 21 มีนาคม พ.ศ.2520 เป็นการให้อำนาจกับนายกรัฐมนตรีอินเดียและเป็นการรวมอำนาจเข้าสู่ส่วนกลางอย่างมาก (Horachaikul, 2017)

ในช่วงที่มีการประกาศสภาวะฉุกเฉิน รัฐบาลได้มีการยกเลิกการเลือกตั้งและระงับสิทธิเสรีภาพของประชาชนพลเมืองในอินเดีย รัฐต่าง ๆ ไม่มีการเลือกตั้งก็อยู่ต่อไป มีคำสั่งห้ามไม่ให้ประชาชนประท้วง หากมีการประท้วง รัฐบาลจะมีการใช้กำลังตำรวจในการปราบปรามผู้ชุมนุมและจับกุมกลุ่มผู้ชุมนุม นอกจากนี้ นักการเมืองฝ่ายค้านหลายท่านถูกจับกุมจำคุก รวมถึงมีรายงานว่ามีการบังคับผู้ชายให้มีการทำหมันเนื่องจากประชากรในอินเดียเยอะเกินไป การกระทำดังกล่าวภายใต้สภาวะฉุกเฉินที่เกิดขึ้นนั้น รัฐบาลอ้างทำไปเพื่อความสงบเรียบร้อยและเสถียรภาพที่มั่นคงของประเทศ แต่ไม่ให้ความสำคัญกับประชาธิปไตยและการมีส่วนร่วมของประชาชน (Horachaikul, 2017)

มากกว่านั้น ใน ค.ศ.1992 ประเทศอินเดียจะมีการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 73-74 เพื่อส่งเสริมการกระจายอำนาจจากรัฐบาลสู่รัฐบาลแห่งรัฐและรัฐบาลท้องถิ่นเพื่อตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงของโลกที่ให้ความสำคัญกับระบบทุนนิยมเสรีและแก้ไขปัญหาความยากจนที่เป็นปัญหาหลักของประเทศ อินเดียรัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวได้สร้างความชอบธรรมและพันธสัญญาให้รัฐบาลต้องกระจายอำนาจลงสู่รัฐบาลท้องถิ่น สารที่สำคัญที่เกี่ยวกับการกระจายอำนาจที่ถูกบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญคือ การบัญญัติคำว่าปัญจาญติ (Soikham, 2021, 48-49)

ในฐานะองค์กรปกครองท้องถิ่นที่รัฐธรรมนูญต้องกระจายอำนาจ การจัดให้มีการเลือกตั้งในรูปแบบเดียวกับการเลือกตั้งในระดับชาติและระดับรัฐ การให้สตรีมีที่นั่งในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดตั้งคณะกรรมการเลือกตั้งในท้องถิ่น และการจัดตั้งคณะกรรมการการคลังเพื่อดูแลการใช้จ่ายเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอย่างไรก็ตาม รัฐบาลแห่งรัฐส่วนใหญ่ยังคงหวงอำนาจที่ต้องมีการถ่ายโอนลงไปสู่รัฐบาลท้องถิ่นโดยเฉพาะการปกครองท้องถิ่นรูปแบบปญญาญติในพื้นที่ชนบท ซึ่งอำนาจที่รัฐบาลแห่งรัฐได้หวงไว้ (Mukarji, 1999, pp. 70-82; World Bank, 2000) ได้แก่ 1) อำนาจในการออกกฎหมายและการเปลี่ยนแปลงแผนงานของท้องถิ่น 2) อำนาจในการแต่งตั้งผู้นำท้องถิ่น 3) การจัดการเลือกตั้ง 4) การปลดผู้นำท้องถิ่น 5) อำนาจการยกเลิกการตัดสินใจของผู้นำท้องถิ่น 6) อำนาจในการตรวจสอบการทำงานของท้องถิ่น 7) อำนาจการยุบสภาท้องถิ่น มีเพียงบางรัฐที่มีการถ่ายโอนอำนาจบางอย่างไปให้กับท้องถิ่น อย่างเช่น รัฐเกรละให้อำนาจกับท้องถิ่นในการเลือกผู้นำเอง หรือ รัฐเบงกอลตะวันตก และ รัฐกรณาฏกะที่ยกเลิกให้รัฐมีอำนาจในการยกเลิกการตัดสินใจของท้องถิ่น ส่วนรัฐอื่น ๆ ยังคงมีอำนาจในการควบคุมท้องถิ่นอย่างมาก

นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญ ครั้งที่ 73 และ 74 ฉบับแก้ไขของอินเดีย ได้มีการกำหนดให้ ผู้ว่าการรัฐสามารถแต่งตั้ง คณะกรรมการเงินแห่งรัฐซึ่งมีหน้าที่ในการดูแลการใช้จ่ายเงินของปญญาญติและให้คำแนะนำในการใช้เงินกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าว ผลที่ตามมาคือ การวางแผนการใช้จ่ายเงินของท้องถิ่นไม่ตรงกับคณะกรรมการตั้งไว้ทำให้เกิดปัญหาการใช้เงิน

ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลของอินเดียได้มีการจัดตั้งกระทรวงปญญาญติขึ้นใน ค.ศ.2004 เพื่อดูแลการปกครองท้องถิ่นในชนบทโดยตรง กระทรวงดังกล่าวมีหน้าที่สำคัญคือ การออกกฎหมายและสร้างกลไกเพื่อผลักดันให้รัฐบาลของแต่ละรัฐสนับสนุนการกระจายอำนาจทางด้านการบริหาร และงบประมาณให้กับปญญาญติ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผ่านการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาด้านการปฏิบัติงาน การวางแผน การตรวจสอบ การจัดทำนโยบาย และการให้บริการกับประชาชน อย่างไรก็ตาม การตั้งคณะกรรมการเงินแห่งรัฐขึ้นมา หรือ การตั้งกระทรวงปญญาญติขึ้นมา นั้นถูกมองว่าเป็นความคิดของชนชั้นนำและนักการเมืองในส่วนกลางและในรัฐของอินเดียที่ยังหวงอำนาจและผลประโยชน์ เนื่องจากแทนที่จะกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นสามารถจัดเก็บภาษีโดยตรงได้มากขึ้นเพื่อให้ท้องถิ่นในชนบทสามารถดูแลตนเองได้ ในทางกลับกันการกระทำดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลท้องถิ่นในชนบทต้องพึ่งพารัฐบาลแห่งรัฐและรัฐบาลในระดับชาติมากขึ้นในการของบประมาณเพื่อนำมาใช้ดูแลประชาชนในพื้นที่ (Johnson, 2003, pp. 20-24)

ผลจากการกระจายอำนาจต่อการบริหารจัดการในระดับรัฐ

การกระจายอำนาจของอินเดียส่งผลต่อประสิทธิภาพการบริหารงานในระดับรัฐ 4 ประการ

ประการแรก รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจในการบริหารงานภายในรัฐที่ชัดเจน มีการแบ่งแยกงานระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลท้องถิ่น กล่าวคือ รัฐบาลกลางมีอำนาจหน้าที่ในการดูแลในเรื่องของการทหาร การคลัง การต่างประเทศ การค้าขายระหว่างรัฐ การธนาคาร และการจัดการเลือกตั้งระดับประเทศ เป็นต้น

รัฐบาลแห่งรัฐในอินเดียมีอำนาจการบริหารงานตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด อำนาจขอบเขตของแต่ละรัฐนั้นจะทำเรื่องระเบียบสาธารณะ ดำรงเรือนจำ การปกครองท้องถิ่น การสาธารณสุข การตลาด การพนัน การเลือกตั้งภายในรัฐ ภาษีที่ดินและทางด่วน เป็นต้น งานเหล่านี้เป็นงานที่อยู่ในท้องถิ่นเป็น

หลัก รัฐธรรมนูญอินเดียจึงให้อำนาจกับรัฐในการบริหารงานดังกล่าวแยกออกมาจากรัฐบาลกลางที่จะดูแลเรื่องหลัก ๆ คือ การต่างประเทศ การทหารและเงินตรา มีงานบางอย่างที่รัฐบาลแห่งรัฐและรัฐบาลกลางมีการตกลงทำด้วยกัน ได้แก่ ประเด็นกฎหมายอาชญากรรม การสมรสและการหย่าร้าง การล้มละลาย การละเมิดสัตว์ ป่าไม้ สหภาพการค้า ประกันสังคม น้ำหนัก การควบคุมราคาไฟฟ้าและพลังงาน เป็นต้น (Soikham, 2021, 34-35)

ประการที่สอง การที่รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจมากในการบริหารงานส่งผลให้ผู้บริหารของแต่ละรัฐสามารถวางแผนและยุทธศาสตร์รัฐในอินเดียให้แตกต่างกันออกไปตามลักษณะพื้นที่และท้องถิ่นของตน ผลที่ตามมาคือ แต่ละรัฐในอินเดียจะมีลักษณะเด่นในการพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐที่แตกต่างกันไป เช่น รัฐอานธรประเทศเป็นที่รู้จักในฐานะดินแดนแห่งเพชรและเป็นที่รู้จักในชื่อ “ขามข้าวของอินเดีย” ในฐานะผู้ผลิตข้าวรายใหญ่ของอินเดีย รัฐอรุณาจัลประเทศมีทรัพยากรธรรมชาติจำนวนมากจนได้ชื่อว่า “เพชรแห่งยอดเขาหิมาลัย” รัฐอัสสัมเป็นที่รู้จักจากชาอัสสัมและผ้าไหมอัสสัม รัฐพิหารเป็นที่รู้จักกันดีในเรื่องการท่องเที่ยวทางพุทธศาสนา เนื่องจากมีวิหารโพธิ์แห่งพุทธคยาและสถานที่สำคัญทางพุทธศาสนา รัฐฉัตตีสครห์เป็นแหล่งพลังงานไฟฟ้าและเหล็กกล้าของประเทศ รัฐกัวเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่สำคัญของประเทศ รัฐคุชราตเป็นศูนย์กลางทางด้านเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในอินเดีย รัฐहरยาณาเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญของประเทศ รัฐหิมาจัลประเทศเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่สำคัญของประเทศ เป็นที่รู้จักในเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวตามธรรมชาติและสักการะสถานที่ต่าง ๆ รัฐเกรละเป็นที่รู้จักในเรื่องการรู้หนังสือของประชากรในรัฐที่มีอัตราที่สูงและสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ รัฐมธยประเทศเป็นที่รู้จักในเรื่องสถานที่สักการะต่าง ๆ รัฐมหาราษฏระเป็นที่รู้จักในเรื่องการผลิตทางด้านอุตสาหกรรมของประเทศ รัฐมณีปุระเป็นสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ รัฐมิโซรัมเป็นที่รู้จักในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติและเป็นที่รู้จักที่มีป่าจำนวนมาก รัฐนาคาแลนด์เป็นที่รู้จักในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ รัฐโอฑิศาเป็นรัฐที่มีประชากรชนเผ่าที่ได้รับการรับรองแล้วมากที่สุดเป็นอันดับที่สามของประเทศอินเดีย รัฐปัญจาบเป็นรัฐที่รู้จักในเรื่องของการทำการเกษตร รัฐราชสถานเป็นที่รู้จักในเรื่องของแหล่งท่องเที่ยวทางสถาปัตยกรรมที่เก่าแก่ รัฐสิกขิมเป็นที่รู้จักในเรื่องของการทำการเกษตร รัฐหิมาจัลประเทศเป็นที่รู้จักในเรื่องของโบราณสถาน สถานที่แสวงบุญ และแหล่งมรดกโลก ที่สำคัญสามแห่ง รัฐเตลังคานาเป็นที่รู้จักในเรื่องของอุตสาหกรรมการผลิตและบริการที่สำคัญของประเทศ รัฐตรีปุระเป็นที่รู้จักในเรื่องของสถานที่ท่องเที่ยวตามธรรมชาติ รัฐอุตตรประเทศเป็นที่รู้จักกันในเรื่องของเกษตรกรรมและธุรกิจบริการที่สำคัญของประเทศ รัฐอุตตรประเทศได้รับการขนานนามว่าเป็น “เทวภูมิ” (แปลว่า “ดินแดนแห่งปวงเทวะ”) อันได้มาจากมณฑลสถานและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์มากมายในรัฐ รัฐเบงกอลตะวันตกเป็นรัฐที่ร่ำรวยไปด้วยสถาปัตยกรรมแบบอังกฤษ และรู้จักในเรื่องของการค้าและการลงทุนที่สำคัญกับต่างประเทศ (Thaiindia.net, 2015)

ประการที่สาม รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจทางการเมืองในการต่อรองกับรัฐบาลกลาง โครงสร้างทางการเมืองของประเทศอินเดียที่ออกแบบมาเพื่อการกระจายอำนาจลงไปสู่รัฐบาลในระดับรัฐตามรัฐธรรมนูญอินเดียที่ถูกประกาศใช้ภายหลังจากการประกาศเอกราชจากเจ้าอาณานิคมอังกฤษ ส่งผลให้พรรคการเมืองในรัฐมีอิทธิพลต่อรัฐบาลระดับชาติ นับตั้งแต่ทศวรรษ 1990 การจัดตั้งรัฐบาลอินเดียส่วนใหญ่จะออกมาเป็นรูปแบบของรัฐบาลผสม พรรคการเมืองท้องถิ่นของแต่ละรัฐใช้โอกาสตรงนี้ในการต่อรองผลประโยชน์กับรัฐบาลกลาง ยิ่งแต่ละพรรคมีจำนวน ส.ส.มากขึ้นจะมีอำนาจในการต่อรองที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ด้วยโครงสร้างในสมาชิกโลกสภาของอินเดียซึ่งเป็นสภาสูง สมาชิกส่วนใหญ่มาจาก

ตัวแทนของแต่ละรัฐที่เลือกหรือแต่งตั้งเข้าไป ส่งผลให้เกิดการถ่วงดุลกันระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐของแต่ละรัฐที่มีสมาชิกของตนเองที่เข้าไปทำหน้าที่ในสภาของของส่วนกลาง เนื่องจากสภาสูงที่เป็นคนของแต่ละรัฐสามารถที่จะท้วงติงไม่ให้รัฐบาลกลางรวมอำนาจหรือดำเนินนโยบายที่สุดโต่งเกินไป (Sisson and Majmundar, 1991, pp. 103-112)

การที่พรรคการเมืองที่มาจากแต่ละรัฐและตัวแทนของแต่ละรัฐประจำอยู่ในสภาสูงอินเดียส่งผลให้อำนาจทางการเมืองของแต่ละรัฐเพิ่มขึ้นอย่างมาก จนกระทั่งบางรัฐมีความเกี่ยวข้องในการผลักดันนโยบายต่างประเทศของอินเดียนร่วมกับรัฐบาลกลาง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อรัฐบาลดำเนินนโยบายการต่างประเทศไม่เป็นประโยชน์กับแต่ละรัฐ พรรคท้องถิ่นของแต่ละรัฐจะมีการรวมตัวกันถนัดสนับสุนรัฐบาล ดังนั้น ยิ่งรัฐบาลเป็นรัฐบาลผสมมากเท่าไร อำนาจที่จะกระจายลงไปสู่ในแต่ละรัฐก็มากเท่านั้น และทำให้แต่ละรัฐมีบทบาทในการกำหนดนโยบายต่างประเทศ ตัวอย่างเช่น รัฐทมิฬนาฑูที่มีส่วนเข้าไปในการร่วมกำหนดนโยบายต่างประเทศของอินเดียต่อศรีลังกาเพื่อลดปัญหาความขัดแย้งระหว่างชาวสิงหลและชาวทมิฬภายในศรีลังกา รัฐบาลอินเดียถูกกดดันหนักมากจากรัฐทมิฬนาฑูในประเด็นดังกล่าว ผลสุดท้ายรัฐบาลอินเดียนยอมที่จะถอยไม่แทรกแซงกิจการภายในของศรีลังกาผ่านการส่งกองกำลังเข้าไปรักษาสันติภาพในศรีลังกา อีกตัวอย่างในเรื่องการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งระหว่างประเทศที่รัฐเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องคือ การกำหนดสนธิสัญญาแม่น้ำที่สธาระหว่างอินเดียและบังกลาเทศ รัฐเบงกอลตะวันตกมีส่วนอย่างมากต่อการเจรจาสนธิสัญญานี้ รัฐมนตรีต่างประเทศของอินเดียรบุชิตเจนว่าประเด็นสนธิสัญญาแม่น้ำนี้เป็นการพูดคุยสามฝ่ายระหว่างอินเดีย บังกลาเทศ และเบงกอลตะวันตก มากกว่านั้น รัฐบาลบังกลาเทศถึงขนาดส่งเอกอัครราชทูตของตัวเองไปพูดคุยเป็นการส่วนตัวกับมุขมนตรีรัฐเบงกอลตะวันตกถึงเมืองกัลกัตตา เพื่อให้การเจรจาสนธิสัญญาประสบความสำเร็จ (Kaewkunok, 2021)

ประการสุดท้าย อำนาจศาลแห่งรัฐกับการถ่วงดุลอำนาจของรัฐบาลกลาง

ศาลในอินเดียประกอบด้วย 3 ศาลใหญ่ คือ ศาลท้องถิ่น ศาลสูง และศาลสูงสุด ศาลท้องถิ่นคือประจำแต่ละรัฐในอินเดีย ส่วนศาลสูงและศาลสูงสุดจะอยู่ที่ส่วนกลาง ในกรณีของศาลท้องถิ่นนั้น มีอำนาจที่สูงมากในการตัดสินชี้ขาดคดีสำคัญ รวมถึงการตัดสินข้อฟ้องร้องเพื่อให้ยกเลิกการดำเนินนโยบายของรัฐบาลกลางได้ ยกตัวอย่างเช่น รัฐบาลของนายทเรนทรา โมดี ออกกฎหมายฉบับนี้เพื่อขายปศุสัตว์วัว ควาย และอูฐ เพื่อการเกษตร ใน ค.ศ. 2017 หลังจากนั้น รัฐคุชราตทางภาคตะวันตกของอินเดียเห็นชอบแก้ไขกฎหมายคุ้มครองสัตว์ ห้ามฆ่าวัว ผู้ใดฝ่าฝืนมีโทษปรับเพิ่มเป็นสองเท่าจาก 50,000 รูปี (ราว 26,500 บาท) เป็น 100,000 รูปี (ราว 53,000 บาท) และต้องถูกจำคุกตลอดชีวิต ส่วนผู้ที่ขายนื้อวัวมีโทษปรับเท่ากัน และต้องโทษจำคุก 10 ปี อย่างไรก็ตาม กฎหมายดังกล่าวถูกวิจารณ์เอาใจชาวฮินดูที่นับถือวัวเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์และการฆ่าวัวถูกสั่งห้ามในรัฐใหญ่ของอินเดียอยู่แล้ว ในรัฐทมิฬนาฑูมีประชาชนต่อต้านกฎหมายดังกล่าวอย่างกว้างขวาง จนกระทั่งมีการฟ้องร้องในศาลชั้นต้นของรัฐและศาลมีคำสั่งให้ระงับใช้กฎหมายดังกล่าวที่รัฐบาลกลางออกมาเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 2017 หลังจากนั้น เมื่อคดีความดังกล่าวถูกนำขึ้นสู่ศาลสูงของอินเดีย ศาลสูงได้มีการตัดสินให้ระงับการบังคับใช้กฎหมายห้ามขาย ปศุสัตว์เข้าโรงเชือดฆ่าชำแหละเพื่อบริโภคทั่วประเทศ ผลที่ตามมารัฐบาลกลางอินเดียต้องนำกฎหมายนี้กลับมาปรับปรุงใหม่อีกครั้ง (Thairath online, 2017)

อภิปรายและสรุปผลการศึกษา

งานวิจัยเรื่องการกระจายอำนาจในสาธารณรัฐอินเดีย กรณีศึกษา การบริหารในระดับรัฐชี้ให้เห็นในทางทฤษฎีและทางปฏิบัติในเรื่องของโครงสร้างรัฐและการกระจายอำนาจกับการบริหารจัดการ ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ประเทศอินเดียมีโครงสร้างรัฐที่มีลักษณะผสมผสานกันระหว่างโครงสร้างรัฐเดี่ยวและ รัฐรวม Wheare เรียกโครงสร้างดังกล่าวว่า กึ่งสหพันธรัฐ (Quasi Federalism) กล่าวคือมีรูปแบบโครงสร้างแบบสหพันธรัฐแต่อำนาจถูกรวมศูนย์ไว้ที่ส่วนกลาง (Balaji, 2023) โครงสร้างแบบกึ่งสหพันธรัฐของอินเดียนั้นส่งผลต่อการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่นแต่ต่างจากประเทศที่ใช้โครงสร้างแบบรัฐเดี่ยวและรัฐรวม กล่าวคือ ประเทศที่ใช้โครงสร้างแบบรัฐเดี่ยวอย่างเช่น ประเทศอังกฤษ รัฐบาลกลางจะมีอำนาจมากสามารถที่จะจัดตั้ง ยุบ หรือขยายอำนาจของหน่วยงานรัฐในระดับย่อยได้ รัฐบาลกลางจะเป็นผู้มอบอำนาจ (Devolution) ผ่านการร่างตัวบทกฎหมาย ให้รัฐบาลท้องถิ่นที่ผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งของประชาชนให้บริหารงาน อย่างไรก็ตาม รัฐบาลกลางยังมีอำนาจที่จะเข้าไปแทรกแซงหรือยกเลิกการบริหารงานของท้องถิ่นที่ไม่สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและการบริหารของรัฐบาลกลางได้ (Leach, Steve, and et al, 2018) จุดนี้ต่างจากการกระจายอำนาจในอินเดียภายใต้โครงสร้างการปกครองแบบกึ่งสหพันธรัฐ ถึงแม้ว่ารัฐบาลกลางจะมีอำนาจอย่างมากในการบริหารประเทศตามที่รัฐธรรมนูญกำหนด แต่รัฐบาลแห่งรัฐนั้นก็ยังมีอำนาจในการบริหารกิจการภายในรัฐซึ่งมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจนกับรัฐบาลส่วนกลางซึ่งคล้ายกับรูปแบบโครงสร้างการปกครองแบบรัฐรวม หรือ สหพันธรัฐของอเมริกา กล่าวคือ รัฐบาลกลางมีอำนาจในการบริหารงานด้านการคลัง การต่างประเทศ และการทหาร นอกนั้นให้เป็นกิจการของท้องถิ่น มากกว่านั้นศาลประจำรัฐเองมีอำนาจในการตัดสินว่าการบังคับใช้นโยบายของรัฐบาลกลางว่าสามารถนำมาใช้ในรัฐนั้นได้หรือไม่เมื่อมีประชาชนมาฟ้องร้อง ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีของศาลท้องถิ่นในรัฐคุชราตทางภาคตะวันตกปฏิเสธการขายปศุสัตว์ วัว ควาย และอูฐ เพื่อการเกษตร ใน ค.ศ. 2017 ที่ออกโดยรัฐบาลกลาง และรัฐบาลแห่งรัฐเองได้มีการปรับปรุงกฎหมายในลักษณะดังกล่าวให้เหมาะสมกับสภาพสังคมมากขึ้น (Bangkokbiznews, 2017)

ประเด็นที่สอง ในทางกลับกันรูปแบบโครงสร้างรัฐของอินเดียส่งผลต่อการกระจายอำนาจและการบริหารจัดการภายในของรัฐบาลที่แตกต่างจากรัฐที่มีโครงสร้างแบบรัฐรวมหรือสหพันธรัฐ กล่าวคือ ในกรณีของประเทศอเมริกา รัฐบาลแห่งรัฐมีการกระจายอำนาจลงไปให้กับรัฐบาลในระดับท้องถิ่นอย่างมากเพื่อให้รัฐบาลในระดับท้องถิ่นมีอำนาจในการแก้ไขปัญหาในพื้นที่และให้บริการกับประชาชน (Bowman, 2015)

ในทางกลับกัน โครงสร้างรัฐลักษณะกึ่งสหพันธรัฐของอินเดีย อำนาจส่วนใหญ่ในการบริหารงานยังคงอยู่กับรัฐบาลแห่งรัฐมากกว่าจะกระจายลงสู่รัฐบาลท้องถิ่นโดยเฉพาะท้องถิ่นในชนบท คือ การปกครองในรูปแบบปญจาอูติ ประเด็นนี้ทำให้เห็นว่าการวิจัยหลายชิ้นที่ศึกษาเกี่ยวกับปญจาอูติ เช่น งานของ Sheikh (2017) หรือ Soikham (2021) ว่าประเทศอินเดียมีการกระจายอำนาจลงสู่ท้องถิ่น โดยเฉพาะชนบทและเปิดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนพัฒนาท้องถิ่นนั้นจนเรียกว่าเป็นการกระจายอำนาจที่แท้จริงนั้น ไม่เป็นความจริงทั้งหมด เหตุผลสำคัญคือนอกจากรัฐบาลแห่งรัฐยังคงมีอำนาจในการควบคุมในเรื่องของเงินงบประมาณและการบริหาร รัฐบาลกลางของอินเดียก็มีการตั้งกระทรวงปกครองหมู่บ้านเพื่อมาควบคุมการใช้เงิน มากกว่าที่จะให้อำนาจกับรัฐบาลท้องถิ่นในการเก็บ

ภาษาได้เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้มีงบประมาณมากขึ้นในการบริหารงานและลดการพึ่งพิงรัฐบาลแห่งรัฐและรัฐบาลกลาง

ประเด็นสุดท้าย การกระจายอำนาจไม่ได้นำไปสู่การแบ่งแยกดินแดน แต่ทำให้รัฐบาลแห่งรัฐของอินเดียสามารถวางแผนและยุทธศาสตร์ในการพัฒนาของรัฐของตนให้มีความโดดเด่นตามลักษณะภูมิศาสตร์และทรัพยากรของท้องถิ่นที่รัฐนั้นมีได้ มากกว่านั้น ความมีอิสระของรัฐในการบริหารงานท้องถิ่น ตามทฤษฎีในเรื่องความมีอิสระของท้องถิ่น (Local Autonomy) (Charoenmuang, 2007, 231-237) กำหนดให้รัฐบาลแห่งรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจบริหารงานแค่กิจการภายในท้องถิ่น อย่างไรก็ตามในการบริหารงานในระดับรัฐในอินเดีย รัฐบาลแห่งรัฐไม่เพียงจะมีอำนาจในการบริหารงานในท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังมีอำนาจในการบริหารงานและแก้ไขความขัดแย้งในระหว่างประเทศภายใต้กฎหมายรัฐธรรมนูญให้อำนาจไว้

การบริหารงานดังกล่าวนี้เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐในการดำเนินกิจการระหว่างประเทศ ประเด็นนี้จึงชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลแห่งรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นสามารถที่จะมีอำนาจในการร่วมกันบริหารงานในระดับระหว่างประเทศร่วมกับรัฐบาลกลางได้มากกว่าแค่การมีอำนาจแค่การดูแลกิจการในท้องถิ่น และที่สำคัญการให้อำนาจดังกล่าวกับรัฐบาลแห่งรัฐไม่ได้นำไปสู่การเรียกร้องแยกประเทศแต่กลับช่วยในการนำเงินลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาลงทุนในรัฐหรือการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างประเทศได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

การศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจและรูปแบบของการกระจายอำนาจที่ส่งผลต่อการบริหารภายในรัฐนั้นยังคงต้องมีการค้นคว้าต่อไปเพื่อสร้างองค์ความรู้ให้กับวงการการปกครองท้องถิ่นและการกระจายอำนาจ ในงานวิจัยนี้การศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจจบลงที่การบริหารในระดับรัฐ

อย่างไรก็ตาม การศึกษาเรื่องการกระจายอำนาจและการบริหารงานของท้องถิ่นจะมีความน่าสนใจเพิ่มมากขึ้นผ่านการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศเพื่อให้เห็นลักษณะความเหมือนและความต่างของทั้งสองประเทศ ยกตัวอย่างเช่น ประเทศจีนและประเทศอินเดียที่มีประชากรเป็นจำนวนมากเหมือนกัน ระบอบการปกครองแบบคอมมิวนิสต์จีนกับระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยแบบอินเดียจะส่งผลต่อการกระจายอำนาจและการบริหารงานของท้องถิ่นอย่างไร ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการกิจการสาธารณะในท้องถิ่น หรือ ประเด็นการแก้ไขปัญหาความยากจนที่ทั้งสองประเทศต่างมีนโยบายในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว

เอกสารอ้างอิง

- Arora, N., D. (2010). *Political Science for Civil Service Main Examination*. New Delhi: Tata McGraw-Hill.
- Agrawal, A. (2001). State Formation in Community Spaces? Decentralization of Control over Forests in the Kumaon Himalaya, India. *The Journal of Asian Studies*, 60(1), 9-44.
- Aljazeera. (Apr. 23, 2019). *Narendra Modi: The making of a majoritarian leader*. Retrieved from <https://www.aljazeera.com/opinions/2019/4/28/narendra-modi-the-making-of-a-majoritarian-leader>.

- AsfawKlaus, A., James, F. S., & Jütting, J. P. (2008). Fiscal Decentralization and Infant Mortality: Empirical Evidence from Rural India. *The Journal of Developing Areas*, 41(1), 17-35.
- Asher, C. B. & Talbot, C. (2006). *India Before Europe*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Balaji. (2023). *Who Described the Indian Constitution as Quasi Federal?*. Retrieved from <https://byjusexamprep.com/upsc-exam/who-described-the-indian-constitution-as-quasi-federal>
- Bangkokbiznews. (2017). *Punishment for killing Gujarati cows 'Prison for life'*. Retrieved from <https://www.bangkokbiznews.com/news/748360>. (in Thai)
- Baskaran, T. & Feld, L., P. (2013). Fiscal Decentralization and Economic Growth in OECD Countries: Is there a Relationship?. *Public Finance Review*, 41(4), 421-445.
- Bowman, A. O. (2015). *State and local government*. (Ninth edition). Cengage Learning.
- Bowen, H. V., Mancke, E., & Reid, J. G. (2012). *Britain's Oceanic Empire: Atlantic and Indian Ocean Worlds, C. 1550–1850*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Charoenmuang, T. (2007). *100 years of Thai local government 1897-1997*. (Edition 6). Bangkok: Troch Printing. (in Thai)
- Constitution of India. (April 8, 2021). *Constitution of India 1950*. Retrieved from https://www.constitutionofindia.net/constitution_of_india.
- Daimond, L. (2017). *Why Decentralize Power in A Democracy?*. Retrieved from <https://diamond-democracy.stanford.edu/speaking/speeches/why-decentralize-power-democracy>
- Filippetti, A. & Sacchi, A. (2016). Decentralization and Economic Growth Reconsidered: The Role of Regional Authority, Environment and Planning: Government and Policy. *Sage Journals*, 34(8), 1793-1824.
- Government of India. (20 July 2022). *KnowIndia*. Retrieved from KnowIndia: <https://knowindia.gov.in/states-uts/>
- Hardgrave, Jr., R.,L. (1993). The Challenge of ethnic conflict India: The dilemmas of diversity. *The Journal of Democracy*, 4(4), 54-68.
- Hmong. (2018). *Slaughter of cattle in India*. Retrieved from https://hmong.in.th/wiki/Cattle_slaughter_in_India (in Thai)
- Horachaikul, S. (2017). *For India: 100 Years of Birth, Indira Gandhi (Part 3/3)*. Retrieved from <https://mgronline.com/daily/detail/9600000128838>. (in Thai)
- Kulipossa, P. F. (2004). Decentralisation and democracy in developing countries: an overview. *Development in Practice*. (14)6, 768-779.
- Islam, T. & Koichi, F. (2012). *Dimension of Decentralization Process and Rural Local Government in India: A Comparison with Bangladesh*. Retrieved from <https://citeseerx.ist.psu.edu/viewdoc/download?doi=10.1.1.931.3615&rep=rep1&type=pdf>
- Kaewkunok, S. (2021). *From the state to international: The role of state government in Indian foreign policy formulation*. Retrieved from <https://www.the101.world/indian-states-and-foreign-policy-making/>. (in Thai)

- Lertsinthitigul, N. (2015). An Influence of conflict between Tamil and Singhalese on the relation of India and Sri Lanka. *Humanities, Social Science, and Arts Journal*, 8 (1), 818-830. (in Thai)
- Luangprapat, W. (2015). *Decentralization Concepts*. Retrieved from <https://www.stou.ac.th/Schoolnew/polsci/UploadedFile/%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B9%88%E0%B8%A7%E0%B8%A2%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%201.pdf> (in Thai)
- Mektrairat, N. (2011). *Direction of local administration in Thailand and foreign countries in comparative perspectives*. Spirit Publishing House. (in Thai)
- Mukarji, N. (1999) 'The Third Stratum,' in S.N. Jha and P.C. Mathur (eds.) (1999). *Decentralization and Local Politics: Readings in Indian Government and Politics* (2). London: Sage, pp. 70–82.
- My India. (n.d.). *India Map*. Retrieved from <https://www.mapsofindia.com/>
- Leach, S., Stewart, J., & Jones, G. (2018). *Centralisation, devolution, and the future of local government in England*. London: Routledge.
- Prasad, N. (23 August 2022). *Gandhian Concept of Decentralization*. Retrieved from <https://www.gandhiashramsevagram.org/gandhi-articles/gandhian-concept-of-decentralization.php>
- Rao, C. H. H. (1993). Agricultural Growth and Rural Poverty in India: Emerging Trends and Perspectives. *Indian Economic Review*, 28(2), 129-140.
- Sil, N. P. (2021, April 8,). *India-Pakistan Conflict An Overview*. Retrieved from <https://www.asianstudies.org/wp-content/uploads/india-pakistan-conflict-an-overview.pdf>
- Stewart, N. (1951). Divide and Rule: British Policy in Indian History. *Science and Society*, 15(1), 49-57.
- Teles, F. (2016). *Local Governance and Inter-municipal Cooperation*. London: Palgrave Macmillan UK: Imprint: Palgrave Pivot.
- Thaiindia.net. (2015). *Knowing states in India*. Retrieved from https://thaiindia.net/site_content/know-indianstates.html?limit=150&orderby=id&listall=0&cc=p. (in Thai)
- Sheikh, Y. A. (2017). Democratic decentralisation in India: an overview. *International Journal of Social Science & Interdisciplinary Research*, 3(7), 196-23.
- Soikham, P. (2021). *Decentralization in India: A Case study of Panchayat as a local government*. Thammasat University. (in Thai)